

BOGDÁN JÓZSEF VERSEI

TEMETNI HÍVNAK

Ismét temetni hívnak a felborzolt tollú
anyókák a rábéi temető duzzadó-lappadó
dombjai közé, a csizmanyomokban pislogó
lepkék társaságába. Ismét temetni hívnak
az egyetlen utca nagy útra készülő lakosai,
hogy mint a vasútállomáson, jegyeket lyuggassak
a menetrendszerűen közlekedő halál-vonatokra.
Hányszor fogok még kezét a fonott kalácsot
majszoló, fogatlan temetőcsőszel, ki a túlvilág
gönceit hordja magán, ördögi mosollyal:
„Atyám, pénz áll a házhoz!”
Istenem, ki állítja meg Illés szekerét. Ki az ónos
eső szitalását a gyermeki szemekben?
Miért épp én kísérem utolsó útjukra a rábéiakat? . . .

CSÁTH ÉBREDÉSE

Szörnyű az ébredés
az esti szürkületben,
mikor a kopott bakancs
és a beteges láb
remegő árnyékot vet
a nyomdaszagú falra.

Mire felkecmeregsz, nyikorgó
ágyadba lopózik a sötétség.

Szörnyű az ébredés:
Apád se nincs, anyád se nincs.

Koldusszakállad egyre nő.

HAIKUK

Ha egy lóhosszal
lojálisabbak vagyunk,
abrakot kapunk.

*

Ha egy hegedű
magányos a bársonyos
tokban, koncert sír.

*

A szülés záró-
akkordjait figyeli
a koránkelő.

*

Téltájt a nap kis
hunyorító koraszülött.
Zárul a méhszáj.